

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Laborem, non honorem, in Episcopatu esse appetendum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

Cap. XXII. Quando vana gloria, vel etiam Episc. malè appetatur? 257
vor; deos autem, qui nihil sunt, nisi demonum simulacra, odi, & execror. Quo responso exandescens Imperator ad aquas Gradatas, eum securi percute iubet. Hanc purpuram sanguinis sui, regum, purpuris quicumque anteponit, licitè desiderat episcopatum; qui aliud querit in eo, quod splendeat, ire per extantum funem querit, vnde facilis est lapsus.

Alterum itaque quod in Episcopatu, Decanatu, Parochia, aut Sacerdotio potest spectari, est honor humanus; dignitas Ecclesiastica; gradus sublimior; ampla potestas; copiosi prouentus; mensa lautior; pinguor fortuna; splendidior familia. Ob hæc talia quisquis episcopatum desiderat, ambitione, & auaritiâ periculosâ peccat. 1. Quia, teste Augustino, episcopatus est nomen operis, non honoris. Itaque si quis episcopatum desiderat, bonum opus desiderat, ait S. Hieronymus, opus, non dignitatem; laborem, non delicias; opus, per quod humilitate decrescat, non intumescat fastigio. Et author operis imperfecti, opus, inquit, desiderare in se bonum est, primatum autem honoris concupiscere, vanitas est; primatum fugientem se desiderat, desiderat enim se fugit & horret. 2. Quia Episcopatus est status perfectionis: nec satis est Episcopo tendere ad perfectionem, sed oportet eum iam esse in statu perfectionis Christianæ; at quis, nisi superbus, de se præsumat, se esse iam perfectum? præsumit autem, quisquis in episcopatu, non laborem, sed gradum desiderat ac dignitatem. Non licet igitur eam desiderare dignitatem. Quamobrem, vt D. Gregorius animaduertit, Apostolus laudans desiderium boni operis, protinus in panorem vertit, quod laudauit, cum subdit: oportet autem Episcopum irreprehensibilem esse; qualem quisquis se ipsum iudicat, hoc ipso nomine est reprehendendus. 3. Adde, quod, vt docet Conc. Tridentinum, Episcopatus sit onus Angelicis humeris formidabile, cum Episcopus, & Abbas, & quilibet Prælati, non tantum pro sua, verum etiam pro omnium subditarum ouium animabus Deo iudici sit rationem redditurus. Hoc enim indicat Paulus cum ait: Obedite præpositis vestris, & subiaceo eis. Ipsi enim peruigilant, quasi rationem pro animabus vestris reddituri. Quare si pro nobis ipsis rationem difficilem habituri sumus, cur volumus eam difficultatem duplicare? Nonnè temerarius

III.

S. Aug. lib. 19. ciuit c. 19.
S. Hieron. ep. 83. ad Ocean.
Author operis imperfecti hom. 33. in Matth.

S. Gregor. 1. p. Pat. c. 8.

Hebr. 13. 17.

Kk

rius

rius est, qui cum præ debilitate ouem humeris suscipere vix potest, cum Milone conatur gestare bouem?

IV.

Plat. dial. 1.
de legibus.

Agnouerunt hanc regendi alios difficultatem vel ipsi Ethnici. Socrates apud Platonem, miratur eos, qui volentes imperium suscipiunt, cum nullus probus magistratus sibi, sed subditis eorumque commodis intendat seruiatque. Quapropter existimat, probos viros ad magistratus capeffendos inuitos adigendos esse, pœna, vel præmio proposito. Hodie improbi, vel per adulationes, vel per pecuniam, vel per alias occultas artes, ne dicam per Simoniam, grassantur ad magistratum, vt eò profundius in barathrum Acherontis cadant, quò altiùs ambitione ascenderunt. Vnde fit, vt cum probi non solùm non ambiant, sed etiam fugiant hæc splendida, improbi autem omnibus neruis ad ea contendunt, tam pauci probi tam multi improbi ad sceptræ, aut clauis euehantur. Qui rectè iudicat, iudicat vel summos vertices esse seruos seruatorum. Siquidem Antigonus quoque Macedonum rex, cum videret filium insolentiùs regere suos: *An ignoras, inquit, fili, regnum nostrum esse splendidam seruitutem?* Quam seruitutem quia experti, multi sponte sceptræ ac purpuras deposuerunt. Quorum agmen elausit Carolus V. duxit Augustus, qui teste Suetonio, non semel cogitasse dicitur de administratione Reipublicæ populo Romano reddenda. Nec desijt, vt Seneca tradit, quietem sibi precari, & vacationem à Republica petere.

Sueton. in
Augusto.

V.

Nicophor.
lib. 13. Eccl.
hist. c. 17.

Quod si ita est in magistratu ciuili, quid erit in magistratu Ecclesiastico, atque spiritali? Hinc S. Chryostomus Episcopatum tantopere fugit, vt docet ipse sex libris de sacerdotio. Ad eundem modum D. Ambrosius, D. Augustinus, D. Gregorius, D. Fulgentius, D. Thomas, alijque complures mirram fugerunt. De Nilamone Nicophorus hæc narrat: *Theophilus una cum Isancio monacho, hieme inuenite, Alexandriam venit. Accidit autem vt Geras appelleret, oppidum circiter quinquaginta stadia à Pelosio situm. Quid autem ibi tum Episcopus mortuus esset, incola & ciues in locum eius Nilamonem legerunt, virum, & propter virtutem per celebrem, monasticamque Philosophia præclarum. Degebat autem ante oppidum parua casa inclusus, cuius aditum saxis obstruxerat: & quam Episcopalem dignitatem suscipere detrectaret Theophilus ei, vt à se consecrationem susciperet.*